

OSVETA
GROZNOG
GAŠE

FRANČESKA SIMON

Ilustrovaó: *Toni Ros*

Preveo:
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Francesca Simon
Horrid Henry's Revenge

Text Copyright © Francesca Simon 2001
Illustrations Copyright © Tony Ross 2001

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Krisu Harisu, Vendi Kinard, Benu, Sofiji i Džesiki,
s ljubavlju*

SADRŽAJ

1. OSVETA GROZNOG GAŠE 9
2. KOMPJUTER GROZNOG GAŠE 27
3. GROZNI GAŠA IDE NA POSAO 43
4. GROZNI GAŠA I TETKICA TERORISTA..... 63

1

.....

OSVETA GROZNOG GAŠE

PLJAS!

„Buaaaaaaaaa!“

PLJAS! PLJAS! ŠTIP!

„Maaaaaaammmaaaaaaaaa!“ kriknu Saša.

„Gaša me je ošamario!“

„E baš nisam!“

„E baš jeste! I uštinuo me je!“

„Ne budi grozan, Gašo!“, reče mama.

„Ali Saša je prvi počeo!“, viknu Gaša.

„E baš nisam!“, zakuka Saša. „Gaša je prvi počeo!“

Grozni Gaša prostreli pogledom Savršenog Sašu.

Savršeni Saša prostreli pogledom Groznog Gašu.

Mama se vratila pisanju pisma. Grozni Gaša počupa Sašu za kosu. Bio je napeta kobra spremna na otrovni ujed.

„Jaoooooooo!“, kriknu Saša.

„Pravac u svoju sobu, Gašo!“, zaurla tata.

„Za danas mi te je dosta!“

„Dobro!“, viknu Gaša. „Mrzim te, Saša!“, kriknuo je, odjurio u sobu i zalupio vratima što je jače mogao.

To je tako nepravedno! Sašu nikada ne šalju u njegovu sobu. Groznog Gašu toliko često šalju u sobu da mu se ne isplati da iz nje uopšte izlazi. Gaša nije smeo ni da podrigne a da mu Saša ne navuče neku bedu na vrat.

„Mama! Gaša baca grašak po podu!“

„Tata! Gaša krade slatkiše!“

„Mama! Gaša jede na novoj sofi!“

„Tata! Gaša se igra telefonom!“

Groznom Gaši je svega bilo dosta. Bilo mu je muka od tog malog, gadnog, dobrog-predobrog ulizice.

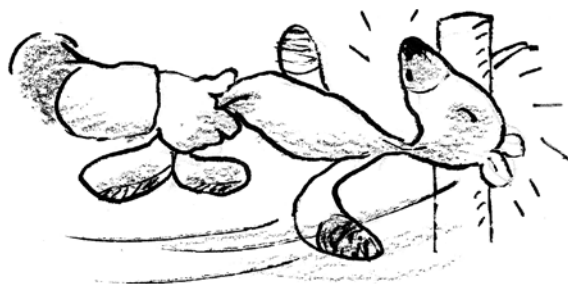
Ali šta je mogao da uradi Saši? Jednom je pokušao da ga proda kao roba Hani, ali mu se činilo da ga ova neće opet kupiti. Kada bi samo znao da baca čini, mogao bi da pretvori Sašu u žapca, bubu ili crva. Da! Zar to ne bi bilo sjajno? Naplaćivao bi svima po deset dinara da gledaju njegovog brata – crva. A ako bi Saša-crv samo *mrdnuo*, smesta bi postao mamac za ribe. Grozni Gaša se osmehnuo.

A onda je uzdahnuo. Istina

je da mu nema spasa od Saše. Ali ako ne može da ga proda i ne može da ga pretvori u crva, može da ga uvali u nevolje.

Nažalost, lakše je bilo reći da će uvaliti Savršenog Sašu u nevolje, nego to učiniti. Saša nikada nije radio ništa pogrešno. Takođe, ko zna zašto, nije uvek verovao Gaši. Jedini način da se Saša uvali u nevolje bio je da ga Gaša prevari. A Grozni Gaša se zakleo da će smisliti savršen plan, pa makar mu za to bila potrebna čitava godina. Plan da uvali Sašu u nevolju. Veliku, veliku, VELIKU nevolju. To

će biti skoro jednako dobro kao kada bi ga pretvorio u crva.

„Vratiću ti ja milo za drago, Saša“, zarezao je Gaša, udarivši svojim plišanim mecom, gospodinom Zloćom, o ivicu kreveta. „Osvetiću se ja tebi!“

„Gašo, šta to radiš?“, upita Saša.

„Ništa“, odgovori Grozni Gaša.

Brzo je prestao da virka oko starog jabukovog drveta na kraju bašte i ustao.

„Nešto radiš, znam da nešto radiš“, reče Saša.

„Šta god da radim, to te se ne tiče, tužibabo“, rekao je Gaša.

„Nešto si našao?“, upita Saša. Pogledao je ispod drveta. „Ništa ne vidim.“

„Možda i jesam“, odgovori Gaša. „Ali neću da ti kažem. Ti ne umeš da čuvaš tajnu.“

„Umem“, reče Saša.

„A i premali si“, reče Gaša.

„Nisam premali“, reče Saša. „Ja sam veliki dečak. Mama je rekla.“

„Šta da se radi“, reče Grozni Gaša. „Sada odlazi i ostavi me na miru. Radim nešto važno.“

Savršeni Saša se odvuкао nekih deset koraka, pa se onda okrenuo i stao da gleda Gašu.

Grozni Gaša je nastavio da se šunja oko drveta i pažljivo posmatra travu. Onda je zviznuo i pao na kolena.

„Šta si našao?“, upitao je Savršeni Saša znatiželjno. „Blago?“

„Nešto mnogo bolje od blaga“, odgovorio je Grozni Gaša. Podigao je nešto i sakrio to u ruku.

„Daj pokaži mi“, reče Saša. „Molim te. O, molim te!“

Grozni Gaša se zamislio.

„Ako ti nešto kažem, kuneš li se svetom zakletvom ljubičaste ruke da nikome nećeš zucnuti ni reč?“

„Kunem se“, reče Saša.

„Čak i ako te budu mučili vanzemaljci?“

„NIKOME NI REČ!“, ciknu Saša.

Grozni Gaša stavi prst na usne, a onda na vrhovima prstiju pođe do svoje tvrđave. Saša ga je sledio.

„Neću da saznaju da ti govorim“, prošaputao je kada su se dobro sakrili iza grana. „Inače će nestati.“

„Ko?“, prošaputa Saša.

„Vilenjaci“, reče Gaša.

„Vilenjaci“, zacvile Savršeni Saša. „Hoćeš da kažeš da si video...?“

„Pssst!“, prosikta Grozni Gaša. „Pobeći će ako nekome kažeš.“

„Neću“, reče Savršeni Saša. „Obećavam. O, vilenjaci! U našem dvorištu! O, Gašo! Vilenjaci! Samo čekaj da ispričam učiteljici.“

„NE!“, zaurla Grozni Gaša. „Nikome ne pričaj. Posebno ne odraslima. Vilenjaci mrze odrasle. Odrasli vilenjacima smrde.“

Savršeni Saša je stavio šake na usta.

„Oprosti, Gašo“, rekao je.

Grozni Gaša otvori šaku. Bila je išarana zlatnim tačkicama.

„Vilin-prašak“, reče Grozni Gaša.

„Izgleda kao obične šljokice“, reče Savršeni Saša.

„Naravno da izgleda kao šljokice“, reče Grozni Gaša. „Šta misliš, ko pravi šljokice?“

„Hej“, reče Saša. „Nisam imao pojma da šljokice prave vilenjaci.“

„E pa sada znaš“, reče Gaša.

„Mogu da ih vidim?“, upita Saša. „Pusti me da ih vidim, molim te!“

„Oni izlaze da igraju samo u gluvo doba noći“, reče Grozni Gaša.

„Posle vremena kada ja idem u krevet?“, upita Savršeni Saša.

„Naravski“, odgovori Grozni Gaša. „Ponoć je doba za vilenjake.“

„Oh“, reče Saša. Snuždio se.

„Rekao sam ti da si premali“, kaza Gaša.

„Čekaj“, reče Savršeni Saša. „Ako se oni pojavljuju samo u ponoć, kako to da si ih ti video?“

„Tako što sam se išunjao i sakrio u krošnjji jabuke“, reče Grozni Gaša. „Jedino je tako moguće.“

„Ah“, reče Savršeni Saša. „Hmmm“, reče Savršeni Saša. „Uf“, reče Savršeni Saša.

„Noćas opet idem da ih gledam“, reče Gaša kao uzgred.

„Je l' možeš možda da ih pitaš da se pojave pre pola osam?“, upita Saša.

„Ma da, naravno“, reče Gaša. „Ćao, vilenjaci! Moj brat hoće da za njega igrate u sedam.“ „Nema problema, Gašo“, dovrši Gaša piskutavim vilenjačkim glasom. „Sa vilenjacima se ne razgovara. Moraš da se

sakriješ na drvetu. Kada bi saznali da sam ih video, pobjegli bi i nikada se ne bi vratili.“

Savršeni Saša se našao na mucu. Želeo je da vidi vilenjake više nego bilo šta na svetu. Ali da izađe iz kreveta pošto se ugase svetla! I da se išunja napolje! I da se popne na drvo! I to kad sutra ujutru ide u školu! Bilo je to previše.

„Ne mogu“, prošaptao je Savršeni Saša.

Gaša je slegnuo ramenima. „Dobro, bebice. Ionako ti je san potreban da porasteš.“

Saša je mrzeo kada ga zovu bebicom. Uz „kakana pelena“, bilo je to najgore ime koje je Gaša mogao da mu nadene.

„Nisam ja bebica.“

„Jesi, jesi“, rekao je Gaša. „Sada odlazi, bebice. I nemoj mene da kriviš što ćeš ostatak života provesti kukajući što si propustio priliku da vidiš prave pravcate vilenjake.“

Grozni Gaša krenu iz tvrđave.

Savršeni Saša se ukipio. Vilenjaci! A ipak, je li on dovoljno hrabar i dovoljno nevaljao da se išunja iz kuće – usred noći?

„Ne čini to“, šapnuo mu je njegov anđeo.

„Samo napred“, ciknuo je njegov đavo, malecno, sićušno, jadno stvorenje kome anđeo u Sašinoj glavi obično nije davao ni da pisne.

„Doći ću“, reče Savršeni Saša.

DA!, pomisli Grozni Gaša.

„Važi“, reče Gaša.

Šunj. Šunj. Šunj.

Šunj. Šunj. Šunj.

Grozni Gaša se na vrhovima prstiju šunjao niz stepenice. Savršeni Saša ga je pratio. Gaša je tiho otvorio zadnja vrata i kliznuo napolje. Držao je malu baterijsku lampu.

„Kako je mračno!“, reče Savršeni Saša gledajući u senke u dnu bašte.

„Tišina“, prošapta Grozni Gaša. „Za mnom.“

Odsunjali su se preko travnjaka do jabuke.

Savršeni Saša je pogledao avetinjske grane.

„Previsoko je za penjanje“, pobunio se.

„Nije previsoko, držaću ti ja lopovske“, rekao je Grozni Gaša. Pomogao je Saši da se digne. Saša se uhvatio za najnižu granu i počeo da se penje.

„Više“, reče Gaša. „Idi što više možeš.“

Saša se penjao. I penjao. I penjao.

„Ovo je dovoljno visoko“, cvilnu Savršeni Saša. Smestio se na jednoj grani, a onda oprezno pogledao dole. „Ništa ne vidim“, prošaputao je.

Nije bilo odgovora.

„Gašo?“, reče Saša.

„Gašo!“, reče Saša malo glasnije.

I dalje nije bilo odgovora. Savršeni Saša se zagleda u tamu. Gde li se denuo? Da nisu vilenjaci oteli Gašu? O ne!

Onda Savršeni Saša vide užasan prizor.

Njegov brat je jurio u kuću!

Savršenom Saši ništa nije bilo jasno. Zašto Gaša ne čeka da vidi vilenjake? Zašto je ostavio Sašu?

A onda iznenada Saša shvati užasnu istinu. Njegov podmukli brat ga je prevario.

„Ima da te sredim – nadrljao si – ima da – ima da...“, cvileo je Saša. Onda je stao. Noge su mu bile prekratke da dohvate nižu granu.

Savršeni Saša nije mogao da siđe. Zaglavio je na drvetu, sasvim sam, usred noći. Imao je tri izbora. Mogao je da čeka i da se nada da će se Gaša vratiti i pomoći mu. Malo sutra. Ili je mogao da čitavu noć provede na vlažnom, hladnom, strašnom, sablasnom drvetu. Ili je mogao...

„MAAAAAAAAAA-
MAAAA!“, vrisnu Saša.
„TAAATAAAA!“

Mama i tata izjuriše u mrak. Bili su van sebe od besa.

„Šta to radiš tamo, Saša?“, vrisnu mama.

„Ti grozno dete!“, vrisnu tata.

„Gaša je kriv!“, kriknu Saša dok ga je tata spuštao. „On me je ovamo doveo! On me je naterao da se popnem.“

„Gaša mirno spava u krevetu“, reče mama.
„Proverili smo dok smo izlazili.“

„Saša, strašno si me razočarao“, reče tata.
„Mesec dana ti je zabranjeno da skupljaš marke.“

„BUAAAAAAAAA!“, zakuka Saša.

„Tišina!“, zaurlaše komšije. „Hoćemo da spavamo.“

U međuvremenu, Grozni Gaša se u krevetu protezao i smeškao. Niko nije umeo bolje da glumi san od Groznog Gaše.

Kakva savršena osveta, pomislio je on. Saša nadrljao. Gaša nevinašce. Bio je toliko uzbuđen da uopšte nije primetio kako mu je pidžama poderana, prljava i ulepljena lišćem.

Nažalost, sutradan ujutru, mama jeste.

